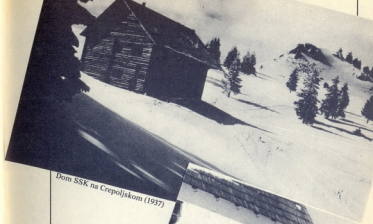
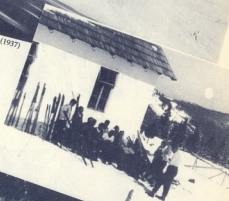

Dječak sa figurama

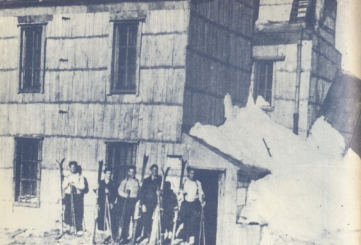
Dom SSK na Crepoljskom (1937)

Kuća Planinarskog društva
«Prijatelj prirode» (Crepoljsko
1932)

Kuća SK «Slavija» na Mrtvanju
(1936)

Opservatorija na Bjelašnici (1940)

Crtež doma SSK na Jahorini, koji je nedovršen izgorio na početku rata

Dom na Santicima na Vlašiću

Smučarska kuća »Košuta« na Jahorini (1963)

Terekova koliba na Jahorini (1937)

Abida Karahasanović, jedna od prvih žena smučarki u Bosni i Hercegovini (1932)

SK «Slavija» (Pale, 1933)

Patrolna «utakmica» sa gađanjem (sada biatlon) na Jahorini 1934. godine: Vlašto Bogdanović (15), Anton Tilinek (14) i Grujo Samardžić (13)

Smučari na Brusu 1934.

Tečaj za sokolske prednjake i
nastavnike fizičkog vaspitanja
(Crepoljsko, mart 1934)

Značka Prvog sleta smučara
Jugoslavije (1937)

SK «Derzelez» na Sletu u
Sarajevu (1937)

Smučari sarajevske «Slavijev» u
sletskom defileu (1937)

Predrag i Nenad Dajić (Crepoljsko,
1938)

Susret sarajevskih i beogradskih smučara 1939. godine:
na startu – Cico Konstantinović, s notesom – Drago
Cvijetić, sa štopericom – Duško Stefanović

Jar Bjern (1934)

Jar Bjern (1982)

Jar Bjern (1934)

Prvi bosanskohercegovački skakači na treningu sa Jarom Bjernom (1934)

[illegible]

Skakaonica na Palama 1934. godine
prodisanje je veću atrakciju

Skakaonica na Palama 1934.

Skakaonica na Trebeviću 1948.

Jahorinska skakaonica 1951.

Skakaonica na Bistričaku
(Zenica)

Skakaonica na Vlačiću 1981.

Proslava 1. maja 1947. godine u Sarajevu

Jahorina 1949. godine: A. Botković, P. Lukač, S. Podkubovsek, D. Zacinović i M. Petrinčić

vršena. U februaru zaletište je omogućavalo skokove samo do 22 metra. Zalet je u toku ljeta produžen za 10 metara pa su bili mogući i skokovi do 35 metara. Troškovi gradnje ove skakaonice iznosili su 30.000 dinara.

Prvo zvanično takmičenje na produženoj skakaonici održano je 3. februara 1935. godine. Na ovom nadmetanju učestvovalo je devet skakača. Van konkurencije nastupio je Slovenac Klančnik, član SK »Mojstrana«. Dvojici skakača je zabranjen nastup zbog nedovoljne fizičke pripremljenosti.

Takmičenje se odvijalo u otežanim vremenskim uslovima. Na novom vlažnom snijegu skokovi su bili vrlo kratki. Polomljena su i dva para skija. Međutim, četiri prvoplasirana skakača izvela su sva tri skoka bez padova. Pobjednik je bio Božidar Ilić sa 316,7 bodova.

Gregor Klančnik nije opravdao očekivanja. Skočio je 21 metar, a to nije bila ni sjenka skakača koji je sa Planice došao sa vlastitim rekordom od 55 metara.

Zanimljivo je da ovo Klančniku nije bio prvi dolazak u Sarajevu. Prvi put je u ovaj grad došao 13. oktobra 1934. na službenje dačkog roka u Skoli za rezervne oficire.

»Prije služenja vojnog roka, kaže Klančnik, bio sam već osam godina smučarski takmičar i to u trčanju, skokovima, a nastupao sam i u alpskim disciplinama. Na prvoj priredbi na velikoj skakaonici na Planici, državnom prvenstvu 4. februara 1934. osvojio sam treće mjesto, što je značilo da su i u Sarajevu neki čuli za moje ime. U to vrijeme smučanje u Bosni još nije bilo mnogo razvijeno, a u vojsci najviše smisla za taj sport imali su avijatičari iz Rajlovca. Ti piloti i neki civili, od kojih je posebno bio aktivan željezničar – Slovenac Avgust Jereb, omogućili su mi da smučam i upoznam Sarajevu i njegovu okolinu pod snijegom.

Na Jahorini sam učestvovao u patrolnoj trci, na Palama sam bio na takmičenju u skokovima, na Crepoljskom sam bio na kombinovanim manevrima u čast rumunskog vojnog atašea. Na Trebeviću sam išao na izlet, a u samom Sarajevu u voćnjaku na padinama Betanije, gdje je već onda nedjeljom popodne bilo mnogo smučara, bio sam sa terejskim skokovima na improvizovanoj skakaonici prava senzacija. Za vrijeme služenja vojnog roka u Sarajevu stekao sam mnogo smučarska poznanstva

i drugarstva. Ali, moje ime se nije smjelo pojavljivati u novinama, jer sam iz kassarne obično izlazio bez dozvole, a posebno problematično bilo je onda kada bih otišao van Sarajeva. Na skakaonici na Palama, gdje sam bio jako lijepo primljen, primjetio me je jednom jedan amerikanški Bosanac. Pozvao me je u restoran Mirka Kočovića, a poslije me svojim kolima, kao auto-ski-jering, vukao sve do Sarajeva. Na putu smo, kod nekih serpentina, posjetili još jednu gostionicu. Bilo je te zime mnogo snijega, a za vojnika – gostoprinstvo nezaboravno.

Za vrijeme služenja đačkog roka u Školi za rezervne oficire došao sam do ubjedenja da Sarajevo sa svojom okolinom ima izvanredne mogućnosti za razvoj zimskog sporta, da su tu zime sa dosta snijega i da se već rada organizacija smučarstva. Bio sam ubijeden da će tu nastati važan zimski centar...

Uz skijanje i skokove veliku popularnost u Sarajevu uživalo je i sankanje. Još od osnivanja Sarajevskog zimsko-sportskog podsaveza sankanje je ravnopravan član. Za svaku sezonu sankaske sekcije

klubova donosile su programe aktivnosti i kalendare takmičenja. Podsavez je redovno organizovao prvenstva grada.

Pokušalo se i sa klizanjem. Podsavez je i ovaj sport prihvatio pod svoje okrilje, ali on, i pored velike atraktivnosti, nije osvojio Sarajlije. Svi napori da se načini krupniji napredak završeni su na entuzijazmu pojedinaca. Tako je, recimo, Abida Krahasonović imala završen kurs umjetničkog klizanja čuvene škole iz Praga, ali nikad nije imala mogućnosti da svoje znanje u ovom lijepom sportu prenosi na mlade.

Skijanje napreduje sve brže. Takmičenja je sve više. U 1934. godini zabilježena su prvenstva »Romanije« i Podsaveza.

Na prvenstvu »Romanije« na Trebeviću u konkurenciji trinaest seniora na stazi dugoj 12 kilometara pobijedio je Aco Čorović sa vremenom 1:23,20. Šesnaest juniora takmičilo se na stazi od šest kilometara. Prvi je bio Josip Srinčić sa vremenom 0:46,30. Stanko Zadnikar je bio najbolji učesnik prvenstva (1:19,53), ali je nastupao van konkurencije.

O prvenstvu Podsaveza »Jugoslovenska pošta« 3. februara 1934. piše:

»Održava se takmičenje za prvenstvo SZSP za sezonu 1933-1934. na Palama uz učešće 26 takmičara. Takmičilo se na stazi dužoj 18 km, a pobijedio je Stjepan Bek u vremenu od 1 sat 45 minuta i 22 sekunde...«

Razvoj smučanja u Sarajevu uticao je na razvoj ovog sporta i u drugim krajevima Bosne i Hercegovine.

Dr Lipovšek piše da je 1929. godine na poziv Lundorfera, koji je živio i radio na Prelivodi iznad Kruševa brda u okolini izvora rijeke Vrbanje na sjeveru Vlašića, pravio smučarske izlete na ovu planinu. Iako je za dr Lipovška ovo bilo veliko otkriće, sasvim je sigurno da su smučari na Vlašić dolazili i prije 1929. godine. U Travniku je, naime, živjela i radila Nela Erijevca, porijeklom Estonka, koja je u ovaj grad donijela prve smučke. Ona je često organizovala jednodnevne smučarske izlete sa učenicima iz obrtno stolarske zadruge.

Vlašić se posebno proćuo 1933. godine nakon sedmodnevnog smučarskog pohoda šestorice planinara – smučara: Stjepana Sigmunda, Bolesava Felčera, Stjepana Beka i

Stanka Štambuka iz Sarajeva i Vilima Ivaniša i Drage Baškarade iz Travnika.

Iako je ljepota prekrasne planine bila netaknuta, a opojna i izazovna, stariji Travničani su nerado prihvatili smučanje.

Smučanja je, ipak, bilo. Nosioći aktivnosti u sekciji uglavnom su bili studenti i daci koji bi povremeno u Travniku i njegovoj blizini okolini organizovali propagandna takmičenja. Na nadmetanjima, koja su spontano nastajala, posebno se isticao član »Sokola« Ibrahim Pinjo. Završavajući savezne tečajeve, uz talenat i rad, sasvim je razumljivo što je Ibrahim Pinjo u predratno vrijeme bio prvi smučar Travnika.

Smučarstvo je tridesetih godina osvojilo i Nevesinje. Snježni obronci Veleža i drugih planina izvukli su iz grada prve smučare, koji su 1933. godine osnovali prvi ski-klub u Hercegovini. Godinu dana kasnije »Jugoslovenska pošta« u broju od 5. januara piše:

»Nije nikakva rijetkost vidjeti u Nevesinju seljake, vrlo izvježbane skijaše, koji sa lakoćom prelaze okolna brda... Pod nadzorom komandanta mjesta majora g. Orovića Nevesi-